Ασκητές μέσα στον κόσμο - Αδολεσχία ευχής και Ψαλτηρίου

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Ιουνίου, 2020

ΕΝΟΤΗΤΑ Β’ – ΘΑΥΜΑΣΤΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Υπάρχουν πολλοί λαϊκοί ἀνεβασμένοι πνευματικά καί πολύ προχωρημένοι στή νοερά προσευχή. Κάποιος εἶχε φθάσει σέ κατάσταση νά λέγη τήν εὐχή καί στόν ὕπνο του. Τόν ἄκουγαν οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ του, ἐνῶ κοιμόταν, νά ψιθυρίζη καί τήν εὐχή.

*

Στό Ἡράκλειο Κρήτης ζοῦσαν μέχρι τό 1979 δυό εὐλογημένες ψυχές, ἕνα ζεῦγος ἡλικιωμένων, ὁ Ἀντώνιος καί ἡ Μαρία. Δέν εἶχαν ἀποκτήσει τέκνα, ἦταν ὅμως πραγματικοί χριστιανοί, ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ. Τηροῦσαν μέ ἀκρίβεια τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ καί ἀσκοῦσαν μέ ἐπίγνωση τή νοερά προσευχή.

Τό κομποσχοίνι εἶχε λειώσει στά χέρια τους ἀπό τήν χρήση. Ἐπί τριάντα χρόνια συνεχῶς ἐπαναλάμβαναν τήν εὐχή, τό «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». Εἶχαν ἀποκτήσει καλή πνευματική κατάσταση. Ὅταν μιλοῦσαν ἔνιωθες ὅτι ἡ εὐχή τους δέν σταματοῦσε, ἦταν ἀπορροφημένοι ἀπό τή νοερά τους ἐργασία. Τά λόγια τους ἦταν λίγα καί μιλοῦσαν σάν νά ἀφαιροῦνταν ἀπό τήν πραγματικότητα, διότι ὁ νοῦς τους καί ἡ καρδιά τους ἦταν ἑνωμένα μέ τόν Θεό. Ἐδόξαζαν τόν Θεό γιά ὅλα καί μετέδιδαν εἰρήνη, ἀνάπαυση καί εὐλογία.

*

Ὁ Χρῆστος Παρώνης, «ὁ Ἀναγνώστης» ἀπό τήν Πεύκη Καλαμπάκας ἦταν πολύ εὐλαβής, φιλακόλουθος καί ἔψαλλε στήν Ἐκκλησία ὡς δεξιός ψάλτης. Ἀκολουθοῦσε κατά γράμμα τό Τυπικό τῶν ἀκολουθιῶν, ἀπό τίς ὁποῖες δέν παρέλειπε τίποτε. Κάθε μέρα συμμετεῖχε στίς ἀκολουθίες. Ἀκόμη καί ὅταν ἦταν στό χωράφι, κάθε φορά πού ἄκουγε τήν καμπάνα, σταματοῦσε τήν ἐργασία καί πήγαινε στήν Ἐκκλησία. Ὅταν δέν ὑπῆρχε ἱερέας, διάβαζε μόνος του ὅλες τίς ἀκολουθίες στό σπίτι του. Συχνά ἔβγαινε ἔξω ἀπό τό χωριό σ᾽ ἕνα ὕψωμα, ὅπου ἔψελνε, προσευχόταν καί κοιμόταν ἐκεῖ. Διάβαζε βίους Ἁγίων, πατερικά βιβλία, κυρίως τόν ἅγιο Συμεών Θεσσαλονίκης, ἀλλά περισσότερο ἀπ᾽ ὅλα τόν ἀνέπαυε ἡ ἀνάγνωση τοῦ Ψαλτηρίου[1]. Ἀπό τήν πολλή μελέτη τό εἶχε ἀποστηθίσει ὁλόκληρο. Ὅταν κάποιος πέθαινε στό χωριό ὁ Χρῆστος πήγαινε καί σέ τρεῖς–τέσσερις ὧρες τοῦ διάβαζε ὁλόκληρο τό Ψαλτήρι.

---

[1]. Τό κατανυκτικώτατο καί τερπνότατο Ψαλτήριο εἶναι τό πρῶτο προσευχητάρι τῆς Ἐκκλησίας μας. Δέν ὑπάρχει ἀκολουθία ἤ μυστήριο ἀπό τά ὁποῖα νά λείπουν οἱ Ψαλμοί. Ἦταν τό ἐντρύφημα καί ἡ ἀδολεσχία τῶν ἁγίων καί τῶν μοναχῶν ὅλων τῶν αἰώνων μέχρι σήμερα. Πολλοί τό ἀπεστήθιζαν, ἄλλοι τό διάβαζαν ὁλόκληρο κάθε ἡμερονύκτιο. Ἀκόμη καί οἱ χριστιανοί στόν κόσμο προσεύχονταν μέ τό Ψαλτήρι. Δυστυχῶς αὐτή ἡ παράδοση, τήν ὁποία ἀκολουθοῦσε καί ὁ Χρῆστος Παρώνης, σήμερα τείνει νά ἐκλείψη ἀπό τίς ἐνορίες στόν κόσμο. Οἱ ἄνθρωποι ἀρκοῦνται μόνο στίς ἀσματικές ἀκολουθίες καί παραλείπουν τήν στερεά τροφή, τούς θεόπνευστους Δαυϊτικούς Ψαλμούς. «*Καί ταῦτα ἔδει ποιῆσαι* (ἀκολουθίες) *κἀκεῖνο* (Ψαλτήρι) *μή ἀφιέναι*». (Ματθ. κγ΄, 23).

*(Από το βιβλίο «**Ασκητές μέσα στον κόσμο**», Κεντρική διάθεση βιβλίου: Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Μεταμόρφωσις Χαλκιδικής)*

(Πηγή ηλ. κειμένου: enromiosini.gr*)*